

Roj: STSJ CAT 13482/2014 - ECLI:ES:TSJCAT:2014:13482
Id Cendoj: 08019330062014100021
Órgano: Tribunal Superior de Justicia. Sala de lo Contencioso
Sede: Barcelona
Sección: 6
Nº de Recurso: 16/2014
Nº de Resolución: 16/2014
Procedimiento: Recurso de casación en interés de l
Ponente: ALBERTO ANDRES PEREIRA
Tipo de Resolución: Sentencia

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

SECCIÓ CASSACIÓ

RECURS DE CASSACIÓ EN INTERÈS DE LA LLEI núm. 16/2014

S E N T È N C I A NÚM. 16/2014

Il-Im. Sr. President:

Sr. Emilio Berlanga Ribelles

Il-Ims. Srs. Magistrats

Eduardo Barrachina Juan

Alberto Andrés Pereira

Francisco López Vázquez

Montserrat Figuera Lluch

Barcelona, 10 de desembre de 2014

La Secció de Cassació de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, constituïda per a l'examen d'aquest recurs de cassació en interès de llei, interposat pel Procurador ANGEL QUEMADA CUATRECASAS en representació de l'AJUNTAMENT DE REUS, contra la sentència núm. 40/2014 de 11 de febrer de 2014, que va dictar el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Tarragona en el recurs núm. 90/2013 .

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Tarragona va dictar Sentència en data 11 de febrer de 2014 , en el procediment abreujat núm. 90/2013, que va estimar el recurs dirigit contra les resolucions de l'Ajuntament de Reus de 8 d'agost i 18 de desembre de 2012, en virtut de les quals s'havia requerit la Sra. Tarsila perquè presentés la comunicació prèvia a l'exercici de l'activitat de garatge i aparcament a l'immoble de la seva propietat, situat a la Travessera DIRECCION000 , NUM000 , NUM001 .

L'esmentada Sentència ha estimat que, en tractar-se d'un aparcament privat, no es troba comprès en l'àmbit d'aplicació de la Llei 20/2009, de 4 de desembre , de prevenció i control ambiental de les activitats, que només seria extensible a les explotacions amb ànim de lucre, de caràcter mercantil, negocial o industrial.

SEGON.- La representació de l'Ajuntament de Reus ha interposat contra dita Sentència aquest recurs de cassació en interès de llei, per considerar que la doctrina continguda en aquella resulta greument danyosa per a l'interès general i errònia, en la mesura que implica deixar fora de l'àmbit de la normativa sobre control ambiental totes aquelles activitats que no persegueixin un ànim de lucre, amb independència de la incidència negativa que puguin tenir sobre el medi ambient i la qualitat de vida dels ciutadans.

TERCER.- Una vegada admès a tràmit el recurs, es van reclamar les actuacions originals del Jutjat *a quo* i es va citar els qui van ser part en el procés. La part actora en el recurs contenciós administratiu ha comparegut i formulat les al·legacions que va estimar pertinents, oposant-se a la viabilitat del recurs de cassació. Per la seva part, el Ministeri Fiscal ha informat, en el sentit de considerar que no quedava degudament acreditat que la Sentència impugnada fóra greument danyosa per a l'interès general.

QUART.- Una vegada conlloses les actuacions, es va assenyalar data per a la votació i decisió del recurs, diligència que va tenir lloc el dia indicat.

CINQUÈ.- En la tramitació d'aquest recurs s'han observat les prescripcions legals.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Com s'ha exposat en els antecedents, l'Ajuntament de Reus interposa el present recurs de cassació en interès de la Llei, a l'empara de l' article 101 de la Llei jurisdiccional , contra la Sentència núm. 40/2014, d'11 de febrer, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Tarragona , que va estimar el recurs interposat per Doña. Tarsila contra les resolucions de l'Ajuntament de Reus de 8 d'agost i 18 de desembre de 2012, en virtut de les quals s'havia requerit Doña. Tarsila perquè presentés la comunicació prèvia a l'exercici de l'activitat de garatge i aparcament a l'immoble de la seva propietat, situat a la Travessera DIRECCION000 , NUM000 , NUM001 .

Com igualment s'ha indicat, la Sentència del Jutjat *a quo* ha estimat que, en tractar-se d'un aparcament privat, no es troba comprès en l'àmbit d'aplicació de la Llei 20/2009, de 4 de desembre , de prevenció i control ambiental de les activitats, que només seria aplicable a les explotacions amb ànim de lucre, de caràcter mercantil, negocial o industrial.

SEGON.- La doctrina jurisprudencial, continguda, entre d'altres, en les sentències del Tribunal Suprem de 28 de gener de 2003 , 14 de juny de 2004 , 22 de febrer de 2005 , 30 de gener de 2006 i 7 de gener i 12 de febrer de 2012 , ha configurat el recurs de cassació en interès de llei com un recurs extraordinari dirigit exclusivament a fixar la doctrina legal o la jurisprudència, quan aquell que està legitimat per interposar-lo estima que la resolució dictada és greument danyosa per a l'interès general i errònia. Per aquest motiu, no pot afectar la situació particular derivada de la Sentència contra la qual es recorre. Es tracta, segons les resolucions citades, d'un remei excepcional i subsidiari, que només és factible quan la Sentència impugnada sigui ferma i no pugui interposar-s'hi cap recurs de cassació, tant en la seva modalitat ordinària com per a la unificació de doctrina. D'aquesta forma, a més dels requisits formals i processals legalment exigits, es requereix ineludiblement que la doctrina que estableixi la Sentència sigui errònia i greument danyosa per a l'interès general i que es proposi amb la claredat i exactitud necessàries la doctrina legal que es postuli.

TERCER.- Concorren en el supòsit ara examinat els pressupòsits processals previstos a l' article 101.4, en relació amb l' article 100, tots dos de la Llei jurisdiccional , ja que: a) s'interposa aquest recurs contra una Sentència dictada en única instància per un jutjat contenciós Administratiu; b) l'esmentat recurs el formula l'Ajuntament de Reus, que és l'Administració pública territorial amb interès legítim en l'assumpte; c) es qüestiona la correcta interpretació i aplicació de normes emanades de la comunitat autònoma que han estat determinants de la decisió objecte de recurs; i d) la doctrina que es conté en la Sentència impugnada seria greument danyosa per a l'interès general, en el cas que la aquesta fos considerada errònia.

En particular, quant a aquest últim extrem, que ha estat especialment discutit, cal apreciar el greu dany que comportaria la doctrina fixada en la Sentència del Jutjat *a quo* , en el cas que aquesta s'estimés errònia, atès que aquella comportaria que quedessin fora de l'àmbit d'aplicació de la legislació sobre control ambiental totes aquelles activitats particulars que no perseguissin un ànim de lucre, i això encara que es tractés d'actuacions amb un alt grau d'incidència ambiental. Resulta evident, per això, l'abast general de l'esmentada doctrina i la possibilitat que es reiteri en innumbrables supòsits posteriors de la mateixa naturalesa.

QUART.- Com assenyala la representació de l'Ajuntament de Reus, la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats, té per objecte, com assenyala el seu article 1r , "establir el sistema d'intervenció administrativa de les activitats amb incidència ambiental, en el qual es prenen en consideració les afeccions sobre el medi ambient i les persones".

Segons l'article 3r del mateix cos legal, el sistema d'intervenció administrativa i, si s'escau, el d'avaluació d'impacte ambiental establerts en aquesta Llei s'apliquen a les activitats de titularitat pública i privada emplaçades a Catalunya relacionades en els annexos d'aquesta Llei. Per la seva part, segons l'article 4.c), es considera com activitat l'explotació que es porta a terme en un determinat centre o establiment ramader, industrial, miner, comercial, de serveis o altres i que està integrada per una o més instal·lacions.

En el present cas, no és objecte de discussió que l'activitat de garatge i aparcament de vehicles, amb una superfície superior a 100 m2, es troba inclosa en l'apartat 12.46 de l'annex III de la Llei, de manera que li és aplicable el règim de comunicació prèvia previst a l'article 52 d'aquesta.

CINQUÈ.- La Sentència impugnada ha realitzat una interpretació merament gramatical del concepte d'explotació que es preveu a l'article 4.c) de la Llei 20/2009, referint-lo de manera exclusiva a les activitats amb ànim de lucre, de caràcter mercantil, negocial o industrial. Això ha conduït a considerar, com ja s'ha relatat, que el garatge de l'actora, de caràcter privat, no es troba inclòs en l'àmbit d'aplicació de l'esmentada Llei.

Aquesta interpretació gramatical desconeix, no obstant això, la verdadera finalitat i l'abast de la normativa de control ambiental que estableix la Llei 20/2009, per la qual cosa la qüestió litigiosa havia de ser resolta necessàriament mitjançant l'ús de l'element teleològic en la interpretació de la norma.

L'article 1 de la Llei és prou expressiu quant que el sistema d'intervenció administrativa que s'hi regula abasta totes les activitats amb incidència ambiental, prenent-se a l'efecte en consideració les afeccions sobre el medi ambient i les persones. Per la seva part, l'article 3 estén l'àmbit d'aplicació a totes les activitats relacionades en els annexos de la Llei, ja siguin de titularitat pública o privada.

Tot això comporta que la dada rellevant és l'existència d'una activitat que revesteixi una incidència ambiental i es trobi recollida en els annexos de la Llei, amb independència que el seu titular tingui o no ànim de lucre, ja que només d'aquesta manera poden controlar-se totes les afeccions sobre el medi ambient i les persones, que és la finalitat perseguida per la norma.

Aquest és el criteri ja seguit per la Sentència, d'11 de juny de 2004, de la Secció 3a d'aquesta Sala, que encertadament invoca la Corporació recurrent, la qual va considerar que es trobava subjecta al règim d'intervenció administrativa una activitat de cria de gossos desenvolupada per un particular, sense finalitat de cap lucre, ja que això resultava necessari per assegurar la preservació del medi ambient, de la seguretat i la salut de les persones, que era l'objectiu de la llavors vigent Llei 3/1998, de 27 de febrer, com ara ho és de la vigent Llei 20/2009.

En el cas que ara s'examina, en tractar-se d'un aparcament amb una superfície superior als 100 m2, la Llei l'inclou en l'apartat 12.46 de l'annex III, ja que les dimensions de la instal·lació permeten l'acumulació d'un nombre de vehicles susceptibles d'incidir negativament al medi ambient, per la qual cosa se sotmet l'activitat al règim de comunicació prèvia.

El criteri en què es basa la Sentència apel·lada permetria l'existència d'instal·lacions altament negatives des del punt de vista ambiental, sense cap mena de control administratiu, pel mer fet que fossin explotades per particulars sense finalitat de lucre. Com resulta evident, aquesta interpretació resulta greument danyosa per a l'interès general, i errònia, segons el que s'ha exposat abans, per la qual cosa és procedent l'estimació d'aquest recurs en els seus propis termes.

SISÈ.- En estimar-se el recurs, no és procedent fer especial pronunciament sobre les costes processals causades, d'acord amb el que disposa l'article 139.2 de la Llei jurisdiccional.

DECIDIM

Que respectant la situació jurídica particular derivada de la Sentència núm. 40/2014, d'11 de febrer de 2014, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Tarragona, hem de declarar i declarem que ESCAU el recurs de cassació en interès de la llei interposat contra l'expressada Sentència per l'Ajuntament de Reus, fixant com a doctrina legal la següent:

"D'acord amb l'article 1 de la Llei 20/2009, de 4 de desembre, de prevenció i control ambiental de les activitats, ha d'interpretar-se que els tres règims d'intervenció administrativa, autorització ambiental, llicència ambiental i comunicació ambiental, previstos en l'esmentada norma, s'estableixen atenent, en exclusiva, a la incidència ambiental de les activitats, prenent en consideració les afeccions sobre el medi ambient de les activitats previstes en aquella Llei. Per aquest motiu, el concepte "activitat" que defineix l'article 4.c) de la Llei ha d'entendre's referit a qualsevol establiment, centre o instal·lació, de titularitat pública o privada, sent irrellevant, per determinar si una activitat es troba subjecta al règim d'intervenció administrativa ambiental, que aquesta activitat es realitzi amb o sense finalitat de lucre".

Sense especial pronunciament en matèria de costes.

Publiqueu la part dispositiva d'aquesta resolució al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, als efectes previstos a l'article 101.4 de la Llei reguladora d'aquesta jurisdicció.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i al Ministeri Fiscal i feu-los saber que no hi poden interposar cap recurs. Expediu-ne un testimoniatge i uniu-lo a les actuacions .

Aquesta és la nostre sentència, que pronunciem, manem i signem.

FONDO DOCUMENTAL • CENDOJ